

תת"ע 2392/05/19 - מדינת ישראל נגד בן עטר סהר

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 2392-05-19 מדינת ישראל נ' בן עטר סהר
תיק חיצוני: 10251408166

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	בן עטר סהר

החלטה

בקשה לביטול גזר הדין שניתן בהיעדר הנאשם, לאחר שזה נשפט בהיעדרו בתאריך 19.6.19, מכיוון שלא התייצב לדיון אליו הוזמן כדיון.

הנאשם טוען בבקשתו כי סמך על באת-כוחו שתתייצב לדיון, אולם זאת לא התייצבה מפאת שגגה ברישום תאריך הדיון. עוד טוען הנאשם שמתקיים בעיוות דין בעניינו, המצדיק מיצוי המו"מ והגעה להסדר טיעון, אשר יכול ויוביל לענישה מופחתת בת 89 ימים שהינה אקוטית עבור הנאשם בהיותו נהג חדש. עוד טוען הנאשם למחדלי חקירה בדמות היעדר דו"ח עיכוב ונוכחותה ברכב של אשה מבוגרת, אשר הנאשם סבר לתומו כי יש בידה רישיון נהיגה.

עוד יש לציין, כי כבר בתחילת הבקשה מבהיר הנאשם כי אינו חולק על עצם ביצוע העבירה ומודה בביצועה.

המאשימה מתנגדת לקשה וטוענת כי שגגה של עו"ד אינה מהווה עילה לביטול פסק דין וכי לא קיימות נסיבות המלמדות על חשש לעיוות דין במיוחד בהינתן הודיית הנאשם בביצוע העבירה ובהיות העונש במתחם הענישה הראוי.

דין הבקשה להידחות.

כידוע, שגגה אשר גרמה לאי התייצבות "אינה מהווה" סיבה מוצדקת לאי התייצבותו" לדיון, ואינה מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם" [רע"פ 1446-14 ריאד אסדי (פורסם בנבו) ור' לאחרונה רע"פ 9109/17 מקסים סדובי (פורסם בנבו)].

הדבר נכון גם לגבי שגגה של עורך דין שהרי כבר נפסק כי "דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך-הדין המייצג

נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו" (רע"פ 9142/01 איטליא (פורסם בנבו)).

משכך, לא היה טעם מוצדק לאי התייצבותו של הנאשם, או מי מטעמו לדיון.

באשר לטענה השניה בדבר חשש לעיוות דין, הרי שנוכח הודיית הנאשם בביצוע העבירה (ר' סעיף 3 בבקשה), אין בנטען בסעיף 9 כדי ללמד על חשש לעיוות דין.

רמת הענישה, אינה מצדיק ככלל ביטול פסק שניתן בהיעדר, אלא במקום בו העונש שהוטל חורג באופן בלתי סביר מרמת הענישה הנוהגת עד כדי קיומו של עיוות דין. לא כך בענייננו. הפסילה שהוטלה על הנאשם הינה פסילת המינימום הקבועה בסעיף 38(2) לפקודה ביחד עם התוספת הראשונה ולא מעבר לכך. לא נטען ואף לא ניתן לטעון כי הטלת פסילת המינימום הינה חריגה מרמת הענישה הנוהגת, לא כל שכן חריגה המהווה עיוות דין.

עם כל הכבוד, עצם השפעת הפסילה על מצב רישיונו של הנאשם אל מול רשות אחרת, או מיצוי המשא ומתן לצורך ניסיון להגעה להסדר מקל, אינם מהווים חשש לעיוות דין וגם נסיבותיו האישיות (שאף לא פורטו בבקשה), אין בהם כדי להצדיק ביטול גזר הדין.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' אלול תשע"ט, 01 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.